

Τώρα ὁ ἄρραβώνας... (Μελέτιος Καλαμαράς Μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ἡ ἀνάστασις. Πηγή τῆς ἀληθινῆς ζωῆς.

Χριστὸς ἀνέστη! Ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ μας μαρτυρεῖ σαφῶς, ὅτι ἡ ἐπαγγελμένη σωτηρία τοῦ κόσμου ὁλοκληρώθηκε. Ἡ χάρις ἔλαμψε. Ἡ κατάρα ἔσβησε. Ὁ ἄδης νεκρώθηκε. Ὁ Χριστὸς μᾶς ἐξαγόρασε ἀπὸ κάθε κατάρα, γιατί ἔγινε ὁ ἴδιος γιὰ μᾶς κατάρα καὶ πέθανε ἐπάνω στὸ Σταυρό, θυσία καὶ προσφορὰ ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν μας.

Ἔτσι σήμερα, ὅπως ἄνοιξε ὁ Ζωοδόχος Τάφος τοῦ Σωτῆρος, ἔτσι ἄνοιξε καὶ ὁ ὥς σήμερα κλεισμένος παράδεισος, ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, ποὺ ἡ ἁμαρτία τῶν προπατόρων καὶ οἱ δικές μας εἶχαν καταστήσει ἀπρόσιτη σέ μᾶς.

Κανεῖς δὲν πρέπει πλέον νὰ ἀπελπίζεται. Μὲ πίστη καὶ ἐλπίδα πρέπει νὰ προσεγγίζουμε τὸν Ἐλεήμονα Κύριό μας, μὲ τὴ βεβαιότητα, ὅτι θὰ μᾶς δεχθεῖ, ὅπως δέχθηκε τὸν τελῶνη, τὸν ληστή, τὴν πόρνη. Ἡ ἀνάσταση τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι πηγὴ χαρᾶς. Ἀληθινῆς χαρᾶς. Γιὰ κοιτάξετε, πόσο φῶς ρίχνει στὰ μυστήρια τῆς ζωῆς, πόσο φωτίζει καρδιὰ καὶ διάνοια.

Ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐγγύηση ὅτι καὶ μεῖς θὰ ἀναστηθοῦμε. Εἶναι ἓνας ἄρραβώνας. Ἡ πίστη μας στὴν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι μιὰ μνηστεία. Ἡ μνηστεία μας μὲ τὴν αἰώνια ζωή. Τώρα ὁ ἄρραβώνας. Στὴν Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου μας θὰ γίνῃ ὁ γάμος. «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται», εἶπε ὁ Κύριος (Ἰωάν. 11,25). Ὁ Χριστὸς ἔκαμε τὴν ἀρχή. Θὰ ἀκολουθήσουμε. «Πρῶτον ὁ Χριστός· ἔπειτα οἱ τοῦ Χριστοῦ», λέγει ὁ ἅγιος ἀπόστολος Παῦλος (Α' Κορ. 15,23).

Πόσο θλιβερὴ θὰ ἦταν ἡ ζωή μας χωρὶς τὴν πίστη καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεώς μας! Τί εἶναι ὁ τάφος χωρὶς τὴν ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως; Σκοτάδι, Ἀπελπισία.

Πίκρα. Απογοήτευση. Τί δίνει ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ; Χαρά. Ἐλπίδα. Φῶς. Θάρρος. Ἐνθουσιασμό. Πόσο δίκιο ἔχουν οἱ Πατέρες μας, ποὺ ὕμνησαν τὸν ἀναστάντα Σωτήρα Χριστὸ μὲ τὰ λόγια: «Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος ὡς Νυμφίῳ. Καὶ συνεορτάσωμεν ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι Πάσχα Χριστοῦ τὸ σωτήριον».

Τώρα εἵμαστε στὸ δρόμο. Βαδίζομε γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ. Ἐδῶ εἵμαστε ξένοι καὶ πάροικοι. Ἐδῶ εἶναι τόπος ἐτοιμασίας. Πατρίδα μας εἶναι ἡ ἄνω Ἱερουσαλήμ, ἡ Ἐκκλησία τῶν πρωτοτόκων. Ἐδῶ σπέρνομε. Ἐδῶ ἐργαζόμαστε μὲ τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου μας. Θλιβόμαστε. Κοπιάζομε. Τοὺς καρποὺς θὰ τοὺς δρέψουμε εἰς «τὰς αἰωνίους μονάς», στὸ Παράδεισο. Φαίνεται, πῶς ἡ ζωὴ στὴ γῆ περνάει τόσο γοργά, σὰν χεῖμαρρος. Σβήνει πρὶν προφθάσεις νὰ τὴν καταλάβεις. Πρὶν τὴν γευθεῖς. Καὶ ὅμως. Γιὰ ὅσους πιστεύουν στὴν ἀνάστασις τοῦ Κυρίου, ἡ γαλήνη καὶ ἡ παρηγοριὰ τῆς γλυκιᾶς χαραυγῆς τῆς κοινῆς ἀναστάσεως τῆς αἰωνίου ζωῆς φωτίζει καὶ τὶς καρδιές, καὶ τὶς διάνοιες καὶ τὰ ζοφερὰ σκοτάδια, ποὺ ἀπλώνει γύρω τους ἡ παγωνιὰ τῆς ἀποστασίας καὶ τῆς σαρκολατρικῆς ζωῆς! Ὅποιος πιστεύει στὸ Χριστὸ καὶ στὴν ἀνάστασή Του, ξέρει, ὅτι οἱ δίκαιοι τὴν ἡμέρα τῆς κοινῆς ἀναστάσεως θὰ λάμπουν σὰν τὸν ἥλιο καὶ θὰ εἶναι ἔνδοξοι σὰν θεοί.

Γι' αὐτὸ στὸν ὥραϊο τοῦ λόγου γιὰ τὴν ἀνάστασις, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐρωτᾷ: «Ποῦ σου θάνατε, τὸ κέντρον», δηλ. τὸ δηλητήριο, τὸ φαρμάκι σου; Ἐσβησε. Χάθηκε. Ὡς τὴν ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἡ πίκρα ἦταν δική μας. Τώρα ἡ πίκρα εἶναι τοῦ ἄδη, δηλ. τοῦ διαβόλου. Μὲ τὴν ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ὁ ἄδης πικράθηκε. Πικράθηκε, γιατί καταργήθηκε. Πικράθηκε, γιατί ἐμπαίχθηκε. Πικράθηκε! Πικράθηκε! «Ἴδου γὰρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ χαρὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ». Φωτίζου, Φωτίζου λοιπόν, ἡ Νέα Ἱερουσαλήμ.

Πῶς μετὰ ἀπὸ αὐτὰ νὰ μὴ γεμίζει χαρὰ τὸ στόμα μας καὶ εὐφροσύνη ἡ καρδιά μας, ὅταν ἔστω καὶ ἁμαρτωλοί, ψάλλουμε τό «Χριστὸς ἀνέστη»; Δυὸ μόνο λέξεις. Καὶ ὅμως, πόσο μιλᾷνε στὴ καρδιὰ τοῦ κάθε Χριστιανοῦ! Δυὸ λέξεις. Ἀλλὰ τί μήνυμα μᾶς μεταφέρουν! Πόσοι αἰῶνες πέρασαν ἀπὸ ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ ἀντήχησαν ἀπὸ ἀγγέλου στόμα! Δύο χιλιάδες χρόνια. Καὶ ὅμως. Τὸ μήνυμά τους εἶναι πάντοτε νέο, χαροποιό, ἀπαράμιλλο, μοναδικό.

Τὸ μήνυμα τῆς ἀναστάσεως εἶναι τὸ μήνυμα καὶ ἡ βεβαίωσις τῆς σωτηρίας. Εἶναι ἡ ἀσφάλεια καὶ ἡ ἐγγύησις τῆς σωτηρίας. Εἶναι ἓνα μήνυμα, ὅτι ὁ Χριστὸς μὲ τὸ Σταυρὸ Του «κατέλυσε τὸν θάνατον», ἔθραυσε τὶς πύλες τοῦ ἄδη καὶ ἐλευθέρωσε τοὺς δεσμίους του, ποὺ δέθηκαν μὲ τὰ δεσμὰ τοῦ διαβόλου ἐκεῖ, ἐπειδὴ εἶχαν δεθεῖ μὲ τὰ δεσμὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ σαρκολατρείας ἐδῶ.

Πόσοι προφῆτες καὶ βασιλεῖς ἐπιθύμησαν νὰ δοῦν τὴν ἡμέρα τοῦ Κυρίου! Πόσοι

νοσταλγοῦσαν τὴν ἀνάστασι! Καὶ ὁμως, οὔτε τὰ ἄκουσαν οὔτε τὰ εἶδαν. Γι' αὐτὸ ὁ Κύριος εἶπε στοὺς ἀποστόλους Του: «Ὑμῶν, ὁμως, εἶναι μακάριοι οἱ ὀφθαλμοί, διότι τὰ βλέπουν». Καὶ γιὰ μᾶς εἶπε: «Καὶ σᾶς, εἶναι μακάρια τὰ ὦτα (τὰ αὐτιά σας), διότι ἀκοῦτε» τὸ κήρυγμα τῆς ἀναστάσεως, τὸ Χριστὸς Ἀνέστη.

Ἡμέρα τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ ἀνάστασι, ἡ ἡμέρα τῆς ἀναστάσεως. Ἡμέρα σωτηρίας εἶναι ἡ Ἀνάστασι, ἡ ἡμέρα τῆς ἀναστάσεως. Πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡμέρα χαρᾶς. Χαρᾶς ἐσωτερικῆς. Χαρᾶς βαθειᾶς. Χαρᾶς ἀναφαιρέτου. Χαρᾶς ἀγιασμένης καὶ πεπληρωμένης. Τὸ προφητικὸ παράγγελμά μας τὸ λέει σαφῶς: «Αὕτη ἡ ἡμέρα Κυρίου. Ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ».

Χαίρετε, ἀδελφοί, χαίρετε. Τὸ μήνυμα τοῦ ἀγγέλου δὲν ἦταν μόνο γιὰ τὴν ἀγνὴ Παρθένο. Ἦταν καὶ γιὰ μᾶς. Καὶ γιὰ ὅλα τὰ τέκνα τοῦ ἐπουρανίου Πατρός μας. «Ὁ ἄγγελος ἐβόα τῇ Κεχαριτωμένῃ: ἀγνὴ Παρθένε, χαῖρε! Καὶ πάλιν ἐρῶ: Χαῖρε! Ὁ σὸς Υἱὸς ἀνέστη τριήμερος ἐκ τάφου». Χαίρετε, διότι ὁ Χριστὸς μετὰ τὴ δύση τοῦ θανάτου Του στὸ Σταυρό, «καὶ αὖθις ἐκ τοῦ τάφου ὠραῖος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἐλαμψεν Ἥλιος». Ἄδυτος πλέον. Φῶς ἀνέσπερο. «Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν οὐκέτι ἀποθνήσκει. Θάνατος Αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει.» Χαίρετε, ἀδελφοί. Ὁ Χριστός, ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔστειλε τοὺς δούλους Του σὺν πλατεῖς καὶ τὰ σταυροδρόμια νὰ προσκαλέσουν τοὺς πάντες (χωλούς, ἀναπήρους, τυφλούς, παραλύτους κ.λπ.) στὸ δεῖπνο Του, ὥς ὅτου πληρωθεῖ ὁ οἶκος Του! Δέχεται τοὺς πάντες, ἀρκεῖ νὰ ἔχουν ἔνδυμα γάμου, δηλ. μετάνοια.

Μὲ ποιά ἐπίγεια χαρὰ μπορεῖ νὰ συγκριθεῖ ἡ χαρὰ τῆς ἀναστάσεως, ἡ χαρὰ ποὺ μᾶς φυτεύει στὴ ψυχὴ ἡ πίστις καὶ ἡ ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως; Ἴδου τί προσδοκῶ: Ἀνάστασι νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Προσδοκῶ νὰ γίνω κληρονόμος τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν καὶ μέτοχος τῆς Θείας δόξης (Ρωμ. 8,18).

«Αὕτη ἡ ἡμέρα Κυρίου. Ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ».

Ναί, ἀδελφοί. Πρέπει νὰ χαίρομαι. Νὰ χαίρουμε ὅλοι. Νὰ σκιρτᾶμε ἀπὸ χαρὰ ὁλόκληροι. Καὶ χαίροντες, πρέπει νὰ εὐχαριστοῦμε τὸν Κύριο. Νὰ ὑμνολογοῦμε τὸν Αἷτιον τῆς Ἀναστάσεως, τὸν μόνον εὐλογητὸ τῶν Πατέρων Θεόν, τὸν ὑπερένδοξον Ἰησοῦ Χριστό, διὰ τὸ μέγα καὶ ἄπειρον ἔλεός Του. Καὶ νὰ ὑμνοῦμε τὴν Ἀνάστασή Του. Καὶ μὲ πίστις ὀρθή, μὲ ἀγάπη θερμή, μὲ ἐλπίδα ἀκλινῇ, μὲ τὸ βλέμμα στραμμένο στοῦ Χριστοῦ τῇ μορφῇ, ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ ἐξ ὅλης καρδίας, μὲ καρδιὰ ποὺ πιστεύει ἀκράδαντα καὶ χεῖλη ποὺ ὁμολογοῦν χωρὶς δισταγμούς, νὰ ψάλλουμε τό, ἀκόμη καὶ γιὰ τοὺς ἀγγέλους, γλυκύτατο μελῶδημα τῆς Ἐκκλησίας μας, τὸ Χριστὸς ἀνέστη.

Πηγή: agiazoni.gr